

der krijgsgeschiedenis, de onderscheidene takken der algemeene krijgskunst, en treedt dikwerf in afgetrokkene bespiegelingen, over legerorganisatie, en over onderdeelen der lagere tactiek. Het is daarenboven beschouwend, critisch, en heeft vooral de oorlogen in Spanje, die der Indiën, en de algemeene bevrijdingsoorlogen, door duchtig beredeneerde artikels voorgelicht. Men kan dit *united service journal* voor het tijdschrift houden, dat het grootst aantal correspondenten onder deszelfs redactie telt.

In het nummer, dat wij voor ons hebben liggen, vinden wij, onder artikels van minder belang, een stuk, over het toenmaals hangende (thans uitgevoerde ontwerp, van eenen gecombineerden togt Frankrijk en Engeland) tegen de Schelde. De schrijver betoogt daarin het onzinnige van eene dergelijke expeditie, - zijne redenering grondende op de verdedigings middelen, welke aan den mond der Schelde reeds in 1809 vereenigd waren, en die sedert dien tijd, vooral in de twee laatste jaren, buitengemeen zijn toegenomen. Hij vraagt daarbij, wat men er mede winnen zoude, door Vlissingen te beschieten; welke vesting men voorbij zou moeten varen om de expeditie te volvoeren. « Men zou ongetwijfeld eenige huizen vernielen; maar zonder te spreken van de gloeiende kogels, die voorzeker door de Hollanders zouden gebezigd worden, geloofde men dan, dat eene vloot, gedurende eenigen tijd, aan het vuur der ontzagwekkende batterijen, welke aan de zeezijde zijn opgeworpen - zoude kunnen blijven blootgesteld, en wel zoo lang tot dat men deze batterijen tot zwijgen had gebragt? En wat zou dan de uitkomst van deze prachtige overheerlijke overwinning zijn. Zou deze, de Hollandsche regering doen toegeven en derzelve ware belangen doen uit het oog verliezen? Dit denkbeeld is waarlijk te zot!» - Verder zegt de schrijver, zoude men, na deze gewaande overwinning, bij het opzeilen der rivier met nog meerdere moeilijkheden te kampen hebben, die, onvermijdelijk, door het verlies der vloot, en het onbruikbaar maken der Schelde, zou gevolgd worden; terwijl hij er deze merkwaardige woorden bij voegt. « De koelbloedige moed der Hollanders maakt hen juist geschikt tot de verdediging van hun grondgebied en hunne versterkte plaatsen - dus voornamelijk geschikt naar eenen oorlog, waarin kloekmoedige en standvastige volharding de grootste eigenschap is.»

In dit nummer komt nog een verslag voor, omtrent den toestand van het Nederlandsche leger in de maand Augustus II., door een Engelsch staf-officier - welke den oorlog in Spanje heeft medegemaakt; - geschreven. Een inlander kan waarlijk met geen grooter lof, over ons nationaal leger spreken, en toch is dezelve niet overdreven; terwijl de bijzonderheden, waarin de schrijver treedt, genoegzame blijken dragen, dat hij ons leger, niet als een oppervlakkig beschouwer, bezien heeft.

Over de legerschouwing te Oirschot « op den 21 Julij II., sprekende, zegt hij onder anderen: » Nimmer heb ik troepen, in beter orde, van schooner voorkomen, en beter uitgerust en bewapend gezien. Hunne bewegingen werden volmaakt geregeld uitgevoerd, terwijl hierbij de officieren, over het algemeen, blijken gaven, dat zij hun handwerk grondig verstonden. De

linietroepen, zoo wel als de schutter korpsen, leveren eene geduchte krachtvolle infanterie op. De artillerie, overtreft alles, wat men van dit wapen denken kan, en ik geloof niet, dat men iets treffelijkers en schooners elders kan zien. Het materieel is voor eenen moeilijken en langdurigen veldtog bijzonder geschikt; daarenboven zijn hunne hespanningen beter dan de onze (dit gezegde is merkwaardig in den mond eens Engelschmans.) « De kavallerie is jong, zoowel manschappen als paarden.»

« De grootste geestdrift bespeurt men in alle rangen en geleerden. De Koning en de Prins van Oranje zijn aangebeden. Het geheel heeft mij de overtuigendste zekerheid gegeven, dat het Hollandsche leger in staat is, zich te plaatsen tegen over een meer dan gelijk aantal Fransche troepen.»

De overige artikels van dit nummer, namelijk: over de oefenings-legers in Engeland; iets over de tactiek der infanterie en kavallerie, en over de oude Engelsche boogschutters, zijn van minder aanbelang.

AAN DEN MILITAIREN SPECTATOR.

Daar de majoor der Fransche artillerie DOISY, schrijver van de *verhandeling over de doelmatigste wijze, om voorwerpen te vernielen of voor den vijand onbruikbaar te maken*, waarvan de voornaamste punten in uw no. 21 en 22, zijn aangehaald, onbekend schijnt geweest te zijn met eene proef, om geschut te doen springen: welke te Douai in het jaar 1813, op last van den minister van oorlog heeft plaats gehad, zoo zal eene korte beschrijving deze proef, waarvan ik ooggetuige geweest ben, door UEd. misschien van genoegzaam belang worden beschouwd, om, als eene kleine bijdrage tot gemelde verhandeling, in uw geacht blad opgenomen te worden.

Bij den terugtogt van het Fransche leger uit Rusland, in 1812, hadden eenige artillerie officieren het metalen veldgeschut - dat zij, bij gebrek aan transportmiddelen, niet konden mede voeren - geheel onbruikbaar gemaakt, door hetzelfde aan stukken te doen springen. De minister van oorlog van de wijze, waarop dit had plaats gehad, berigt bekomen hebbende, gaf last aan den kolonel BAUDREVILLE, directeur der artillerie te Douai, om door eene proef te doen onderzoeken, of die wijze, om geschut geheel onbruikbaar te maken, ook op belegerings-geschut kon toegepast worden, en stelde daartoe zes lange metalen kanons van 12 en 18 pond (oud Hollandsch geschut) ter beschikking, welke in de geschut-gieterij aldáár vóórhanden en bestemd waren, om vergoten te worden.

De proef geschiedde naar het voorschrift van den minister, en had op de volgende wijze plaats:

De kanons werden ieder met vier á vijf gewone artillerie patronen met kogels geladen. De eerste lading werd tot achter in de ziel gebragt en behoorlijk aangezet; dan de tweede, doch niet tot op de eerste, maar op eenen afstand van deze van 30

tot 33 Nederlandsche duimen; voorts de derde patroon met kogel, met eene gelijke tusschenruimte van de tweede, en zoo vervolgens de overige tot aan de monding van het kanon. Hierna werden deze vuurmonden in eene tot dat einde op het glacis te Douai gegraven-kuil van twee Nederlandsche ellen diepte en van vier ellen in het vierkant, naast elkanderen, en met de kulassen, naar eene zijde gekeerd, geplaatst, met een gezwind pijpje gemonteerd, en een eind gezwinde lont aan een pijpje vast gemaakt; deze eindden op het midden met elkander vereenigd en buiten den kuil geleid. Nadat de daarbij tegenwoordige officieren en manschappen zich op omtrent honderd schreden, achter eene borstwering hadden verwijderd, werd een zunder met een der eindden, tegen de gezwinde lont gelegd, en het tegen overgestelde einde aangestoken; opdat de gene, die daarmede belast was, zich tijdig genoeg in zekerheid konde stellen. Eenige minuten daarna hoorde men twee sterke uitbarstingen en toen men na eenen geruimen tijd gewacht te hebben, de aarde, die door het springen der kanons, over dezelfde was heen gestort, weg geruimd had, bevond men dat vier kanons, namelijk no. 2, 3, 4 en 5 waren gesprongen, en de ladingen van no. 1 en 6, geen vuur hadden gehad, waarschijnlijk om dat de eindden gezwinde lont, de eerstgemelde korter zijnde, het vuur eerder aan de pijpjes hadden gebragt, en die van no. 1 en 6, door de uitbarsting en de daardoor verspreide aarde, waren uitgedoofd geworden. Deze kanons werden weder op nieuw gemonteerd, en op gelijke wijze aangestoken, met dat gevolg, dat zij mede aan verscheidene stukken sprongen.

Men heeft bij deze proef niet kunnen ontwaren, waar de lading der kanons de meeste kracht had uitgeoefend: een derzelve was in de geheele lengte van een gescheurd; een ander tusschen het tappen en bodemstuk en een derden, waarvan het bovenstuk geheel van het tappenstuk geslagen was. Hoezeer, volgens de bepaling van den minister, de kuil met ribben en planken, bedekt was, kon dit echter de verspreiding der stukken metaal bij het springen (zoo als vermoedelijk daarmede was bedoeld) niet beletten; daar de uitbarsting zoo geweldig was, dat onder anderen een stuk metaal van nabij 125 Nederlandsche ponden, over de twee honderd schreden, ver worpen werd.

Wanneer officieren der artillerie in het zeldzame geval moeten komen, om metalen of ijzeren kanons geheel onbruikbaar te moeten maken, en daartoe de voorschrevene wijze wilden volgen, dan zoude het, naar mijn inzien, onnoodig zijn, om de kanons tot dat einde van hunne affuiten afteleggen; sprekende het van zelve, dat het springen der eerste, de vernieling der laatstgemelde moet ten gevolge hebben. — Daar echter de verspreiding der stukken metaal of ijzer, daarbij zeer aanmerkelijk kan zijn, is het vooral noodzakelijk, dat de noodige voorzorgen worden genomen, opdat dezelve onze eigene troepen niet zouden kunnen schaden.

Een Uwer Lezers.

Deze en meerdere bijdragen, door *Spectator* ontvangen, getuigen meer en meer eene klimmende belangstelling in zijn blad en verlevendigt des gelijks de hoop op eene uitgebreidere deelneming — terwijl *Spectator* daardoor aangespoord wordt, met vernieuwden ijver in het belang zijner lezers te werken.

De Spectator.

PLAATS GEHAD HEBBENDE PROMOTIEN, BIJ HET LEGER.

Door Z. M. zijn tot kapiteins benoemd:

Bij de tweede afdeeling infanterie, de eerste luitenant A. van der Beek, van de 14de afdeeling infanterie.

Bij de vijfde afdeeling infanterie, de eerste luitenant-adjudant J. H. Salomon, van de 12de afdeeling, en de eerste luitenant W. A. Holl, van de 10de afdeeling infanterie.

Nog is tot kapitein, onder genot van het non-activiteits-traktement, aan dien rang verbonden, benoemd, de eerste luitenant-adjudant A. I. van Hoey Schilthouwer.

Bij besluit van Zijne Majesteit van 18 November, n°. 70, zijn benoemd;

Bij het 3de bataillon veld-artillerie:

Tot 1sten luit., de 2de luit. B. J. Spengler, van het bataillon.

Bij het bataillon vrijwillige artilleristen:

Tot 2de luit.: de serg. J. A. Besier; C. W. Smit en W. J. Burghgraaf; de beide eerstgenoemde kadets van de militaire akademie, en tijdelijk dienende bij gemeld bataillon vrijwillige artilleristen, en bij het 6de bataillon artillerie nationale militie, en laatstgemelde insgelijks van het bataillon artillerie militie.

Bij het bataillon artillerie schutterij.

Tot 2de kapits.: de 1ste luit.-onderwijzer, H. C. Clement, van het 3de bataillon veld-artillerie, en de 1ste luit. G. F. S. Huguenin, van het korps rijdende artillerie, met bepaling dat de oudste in rang als kompagnies-kommandant optreden, en de andere de dienst van zijnen graad bij den staf van het bataillon zal verrigten; — Tot 1ste luits.: de 2de luits.: E. E. Ernst en F. J. J. Schepern, beide van het bataillon vrijwillige artilleristen; P. M. Gumpertz, van het 6de bataillon artillerie nationale militie, en W. H. Köhler, van het bataillon vrijwillige artilleristen; Tot 2de luits.: de serg. L. F. N. Dröber en J. M. van Klinkenberg Dozy, beiden van het 3de bataillon artillerie nationale militie, en F. H. Wagner, kadet van de militaire akademie, en tijdelijk dienende bij het 1ste bataillon veld-artillerie.

Bij de divisie pontonniers:

Tot 2den luit. de serg. J. J. Bosveld Hettersch, van het bataillon vrijwillige artilleristen; — Tot magazijnmeester der artillerie van de 2de klasse te Geertruidenberg, met rang van kapit., de 1ste luit. J. H. Gerlach, van het bataillon vrijwillige artilleristen; — Tot conducteur der artillerie van de 3de klasse, bij het magazijn dier klasse, in de Willemstad; de serg. P. Mus, van het 6de bataillon artillerie nationale militie.

Voorts, in zijnen tegenwoordigen rang en ancienniteit overgeplaatst bij het bataillon vrijwillige artilleristen, de 2de luit. K. A. Ernst, van het bataillon transporttrein.